

не. Оставени кърмачета писнаха изъ село, завиха проточено кучетата.

— Огъня слиза надолу — отиде селото!

— Олеле, майчице, изгорѣ ми душицата. Житцето ми, хлѣбеца ми... Снощи пакъ бихъ бабата, не ми било на добро.

— Всички сме подъ божията ржка!

— Защо не рукне дъждъ изъ ведро!

— Нощесъ сънувахъ Змея. Жъне съ петнайсетъ млади жътварки. Нощесъ насънъ, днесъ наяве жъне Змея.

— Дано ржката му да окапе!

— Мълчи!

Дано, Боже, кучета месата му да развлекатъ!

— Мълчи, лудетино!

— Какъ да мълча — петъ сж на главата ми, какво ще ядатъ!

— Камъни!

Полудѣли, съ разчорлени коси и безумни очи тичаха селенитѣ къмъ огромния пожаръ. Облацитѣ се събаряха съ отсѣченъ трѣсъкъ все по-близо и по-близо. А огъня бѣгаше надолу край дола, нивитѣ пръщѣха и зеленитѣ синури се гърчеха като пребити змии.

Рукна едъръ дъждъ.

*

Виждате ли кръстатия камъкъ надъ Коминчето. И подъ него крушката самодивката. Тѣй я помнятъ отколе — нито старѣй, ни